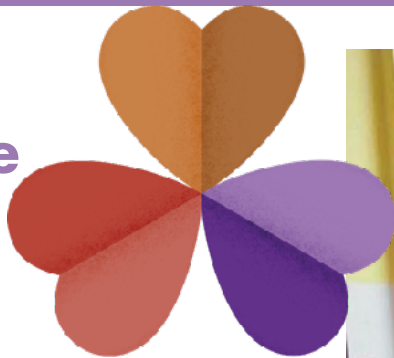

„Každé představení je taková malá premiéra“

Rozhovor / Herec Pavel Volf, člen kadaňského Divadla Navenek a režisérka inscenace Všechny báječné věci Tereza Gvozdíáková.

Jaká byla Pavlova reakce, když jsi za ním se scénářem přišla?

T: Zkoušeli jsme v té době jinou hru, kde bylo víc herců, ale já jsem si během zkoušení tehdy uvědomila, že to je na mě dramaturgicky moc náročná a že to nezládnou. A tak jsem sáhla po téhle hře, o které jsem Pavlíkovi tehdy už před nějakou dobou říkala, protože mi tenkrát prostě úplně odvála fusekle, jak byla skvělá. První reakci si nevybavuju, ale myslím, že byl rád. Když si pak text přečetl a pochopil, že tam fakt bude sám, myslím, že se na prvních pár zkouškách trochu i bál. Ale tak jako radostně.

Jak jsi reagoval, když za tebou Tereza poprvé přišla se scénářem?

P: Byl jsem nadšený, protože od Veroničina pokoje uběhly dva roky, nic nového jsme neudělali a já byl strašně rád, že Tereza našla text, který ji opravdu chytil. Věděl jsem, že pokud tomu textu věří ona, já můžu věřit jí.

Jaké jsou výhody a nevýhody režirování jednoho herce?

T: Na tom herci úplně všechno stojí. Úplně všechno! Takže se nemůže odrazit od toho, jak mu nahrává partner/ka, od jejich emocí, všechno v sobě musí vybudovat sám. A protože já mám ráda, když to herec pochopí a uchopí si sám, a ne když mu to předehraju a on to jen zopakuje, bylo fakt náročný vystavět ten jeho vnitřní svět a odvyprávět ten život tak, aby to zvládnul sám. Aby tam byly takové polohy, které mají být, aby si je vždycky uměl vytvořit sám a přecházet mezi nimi. A to mluvíme o Pavlíkovi, který je extrémně talentovaný a fakt dává do zkoušek naprostý maximum. Výhoda jednoznačně je, že se soustředíš jenom na něj. Což samozřejmě může být v jistých momentech i nevýhoda. Po spoustě zkoušek jsem byla naprosto vyčerpaná – fyzicky i duševně. A to přitom po jevišti tajtrlíkoval Pavlík a ne já.

Máš nějaký klíč, podle čeho si vybíráš diváky do rolí, které potřebuješ?

P: Kromě ponožek (což je základ) to není až tak moc důležité. Ano, Hanku by měla hrát divačka zhruba v mém věku a otec by měl být starší, ale v zásadě si je vybírám pouze dle místa, kde sedí (kvůli tomu, aby byli vidět) a speciálně u Hanky i podle toho, zda s někým sedí – tu švandu poslat její doprovod sednout si někde jinde s Terezkou nemůžeme nechat nikdy ujit. Taky je důležité, jak lidé při příchodu na scénu reagují, když jim rozdávám lístečky s báječnými věcmi. Pokud vidíš, že se stydí, byť jen přečíst danou položku, víš, že nemá moc smysl je zapojovat.

Během představení si mezi divačkami vybíráš i představitelku svojí ženy. Je nějaká, na kterou obzvlášť rád vzpomínáš?

P: Na Tebe (Kristýna Kňákal Brožová, pozn. red.), protože to volyňské představení bylo podle mě jedno z nejlepších, které jsem odehrál. Děkuju! A druhou byla Tereza Sochová z Disku, ona den předtím hrála veterinářku a druhý den přišla znovu a sedla si na

místo, odkud většinou Hanku беру – vyloženě si o to řekla, a to se cení. (smích)

Jaká je nejbáječnější věc na představení Všechny báječné věci?

T: Pavlík. To, jak upřímně hraje. To, jak s publikem sdílí příběh, ve kterém se všichni občas poznají. To, že lidi do toho jdou s ním. A to, že je tam naděje.

P: Nejbáječnější věci jsou naprosto jedinečné reakce a odpovědi diváků zapojených do představení. Bez nich by to byly reprízy. S nimi je to pokaždé taková malá premiéra, pro ně i pro mě.

REAKCE DIVÁKŮ NA VČEREJŠÍ PŘEDSTAVENÍ BÍLÝ TESÁK

„Bylo to netradiční a hodně zajímavé.“

Zkrátka přínosné do života.“

„Šla jsem bez jakéhokoli očekávání. Celkem mi to vyrazilo dech, byla jsem moc spokojená. Až na těch pár brutálních scén, které tomu ale zase daly šmrnc. Budu si to pamatovat.“

„Moc se mi líbilo to pojetí z pohledu zvířete, perspektiva psa a její zpracování bylo top.“

„Představení jsem viděl již podruhé a moc jsem si ho užil.“

„Bylo to dobré. A extrémní. A to je dobře. Pak vynikly ty kontrasty v prostředí, v lidech. Pro starší děti ideální, pro dospěláky inspirativní.“

„Výborné, vtipné, ale i drsné.“

„Měla jsem problémy vnímat celé jeviště – projekci, herce, okolí. Bylo to pro mě těžké.“

„Bylo to brutální, ale také pohádkové.“

„Výborná práce s kamerou a projekcí.“

„Být šťastný, být svobodný, to nejsou jen lidská přání“

Reportáž / Druhý večer 45. ročníku s Bílým tesákem od Divadla Drak z Hradce Králové

„Dobrodružný příběh pro celou rodinu o svobodě viděný vlčíma očima,“ tak zněl popis pátečního divadelního představení. Sál se postupně plnil lidmi, potěšilo nás, že velké zastoupení v obecnstvu měly děti. Atmosféra houstla, zhaslo světlo... a nic. Páni technici se postarali o napínavý úvod inscenace. V hledišti to však nikoho nerozhodilo, problémy v mžiku technice odpustili a na podporu zatleskali. Naštěstí se za chvíli mohlo znovu skutečně začít hrát.

Kdekdo zná příběh o Bílém tesákovi. Herci Divadla Drak nám ale doslova změnili pohled na celý příběh. Pomocí kamery totiž snímali události na jevišti tak, jako by je prožíval opravdový vlk, a promítali je na velké zavěšené plátno za nimi. Mohlo se nám tedy zdát, že jsme se ocitli zároveň v divadle i kině a vše sledujeme z perspektivy vlka. Milan Hajn, v titulní roli onoho vlka, Bílého tesáka, získal v roce 2019 ocenění Ceny Thálie za herecký výkon, a to zaslouženě. Herci nás během inscenace zaujali i hudbou a zpěvem. Nechyběly totiž ani indiánské zpěvy ani hudba inspirovaná časy zlaté horečky. Na jevišti se objevily klávesy, bicí souprava i basa.

Na začátku nám herci nahnali husí kůži ztvárněním emocí mladého vlčete, které zjistilo, že jeho matku zabil. Na jevišti tekla voda, tál sníh či kouřil opravdový kouř. I když se vlka ujal indián, stále se neměl příliš dobře, musel žít společně s nepřejícími zlými psy. Po vyhraném boji s vůdcem této smečky chtěl indián Tesáka zastřelit, kolem však šel muž, který se ho rozhodl koupit. Bohužel ani on s ním neměl dobré úmysly. Zavřel ho do klece, nechal ho hladovět a bojovat s dalšími psy chovanými na zápasy. Po zápase se silnějším protivníkem Tesák omdlívá a zachraňuje ho konečně člověk, který to s ním myslí dobře. Dá mu najíst, vykoupe ho, sblíží se spolu a je konečně šťastný. Nebo ne? Přírodní pud svobody a chtíč po nekonečné zalesněné přírodě ho láká zpět do divočiny, majiteli nezbyde nic jiného než ho nechat jít. Nikdy však na něho nezapomene.

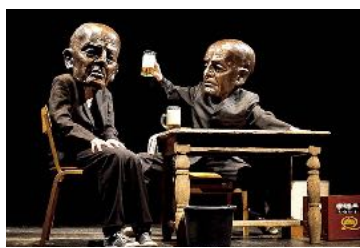
Věřím, že ani my nezapomeneme na toto fenomenální inovativní vystoupení, které okouzlo, pobavilo, vyděsilo i dojalo.

A všimli jste si té ještěrky, která se při děkovačce proměňovala po jevišti? Tak tu si soubor omylem přivezl s přírodními rekvizitami.

PROČ BYSTE MĚLI PŘIJÍT VE STŘEDU NA VERNISÁŽ?

Českolipský výtvarník ilustruje legendární Alenku v říši divů. Atila je bohém a svéráz, a proto bude vernisáž zážitek. Ilustrace také. Kniha by měla být k dostání na místě, takže vám ji rovnou podepíše.

Atila Vöröš: vernisáž výstavy Alenka v říši divů
20. 10., 18:15, KD Crystal

Berete si každý den z jejich rukou Listy podzimní? A soutěžíte?

A věci do šatny dáváte? A naše šatnářky z DKM podporujete?

Především starším dětem patřil druhý den 45. ročníku.

PROČ BYSTE MĚLI PŘIJÍT NA ANTIWORDS?

Nejúspěšnější inscenace z letošního programu. Za 8 let existence úspěšně objela tři kontinenty. Volná adaptace Havlovy Audience. Subtilní ženy noří se do mužského světa pod tíhou vypitých piv. Bravurní klauniáda, groteska, dynamika, tanec.

Spitfire Company: Antiwords
20. 10., 19:00, KD Crystal

SOUTĚŽ #3: S JAKOU HROU SE NAVENEK KADAŇ PRVNĚ ÚČASTNIL ČESKOLIPSKÉHO DIVADELNÍHO PODZIMU? Svou odpověď pošlete na telefonní číslo 774 116 048 vždy do 23:00 dne vyhlášení soutěže. Za každou správnou odpověď získáte bod. Soutěžící s nejvyšším počtem bodů uvidí po konci festivalu nevidané a litovat nebudou.